

KỂ LẠI NHỮNG KỈ NIỆM VUI BUỒN CỦA TUỔI THƠ EM

1. Lập dàn ý kể lại những kỉ niệm vui buồn của tuổi thơ em

a. Mở bài

- Giới thiệu kỉ niệm sẽ kể: kỉ niệm vui hay buồn, giới thiệu sơ lược.

b. Thân bài

- **Kể lại kỉ niệm**

+ Thời gian: năm học lớp 2.

+ Địa điểm: ở quê cùng ông bà ngoại.

+ Hoàn cảnh: bố mẹ gửi về ông bà ngoại sống một thời gian. Do sống được nuông chiều quen nên về quê, tôi không lễ phép với ông bà.

+ Sự việc: trộm tiền của bà. Khi hỏi lỗi và thú nhận, bà không trách mắng mà chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo.

- **Cảm nhận của bản thân**

Hối lỗi, day dứt và tự hứa với bản thân sẽ thay đổi để trở thành một người tốt.

c. Kết bài:

- **Cảm nhận về tuổi thơ và những kỉ niệm.**

+ Tuổi thơ là giai đoạn hồn nhiên, vô tư của một con người. Chúng ta cần nên trân trọng điều đó.

+ Và những kỉ niệm tuổi thơ của chúng ta sẽ là hành trang cùng ta trên bước đường sau này.

2. Viết một đoạn văn ngắn kể lại những kỉ niệm vui buồn của tuổi thơ em

Tết trung thu vừa rồi đã khiến tôi sực nhớ đến chuyện lúc tôi bốn tuổi. Ngày trước Tết trung thu, ba mẹ dắt tôi đi mua lồng đèn. Đường phố đông nghịt người. Khó khăn lắm, cả nhà tôi mới chen vào được một tiệm bán lồng đèn. Đứng trước những chiếc lồng đèn đủ màu sắc, đa dạng về hình dạng, kiểu dáng tôi hoa cả mắt. Lại đứng nhìn quanh một lần nữa, lần này tôi phát hiện chú bướm màu hồng xinh xinh đang núp bên anh Siêu nhân, vốn thích màu hồng, vừa thấy nó là tôi chỉ vào nó và đòi mua nó cho bằng được. Chú bán hàng lấy bé

Bướm ra cho tôi. Ôi! Nó dễ thương làm sao ấy. Mặc dù nó không to bằng như con bướm bên tiệm kia, nhưng nó thật sự rất ấn tượng đối với tôi. Cả thân nó màu hồng, đôi cánh hồng nhạt, thêm vào đó là những sợi dây tua rua trông thật là thích mắt. Hai cọng râu cong cong rất đáng yêu. Nó là lồng đèn điện tử, mỗi lần tôi bật công tắc lên là nó chạy vòng vòng, ánh sáng rực rỡ cả xung quanh. Tôi thích lắm các bạn à! Mong rằng, những truyền thống văn hóa tốt đẹp này sẽ luôn được mọi người trân trọng và giữ gìn.

3. Kể lại những kỉ niệm vui buồn của tuổi thơ em - Bài tham khảo số 1

Ai ai cũng có một người bạn để sẻ chia mọi vui buồn, để lắng nghe và thấu hiểu mình. Tôi cũng đã từng có một người bạn như thế, vậy mà tôi đã vô tình đánh mất. Đó là một kỉ niệm tuổi thơ buồn nhất mà tôi từng trải qua. Đến bây giờ, tôi luôn luôn ân hận mỗi khi nghĩ về điều đó.

Người bạn thân của tôi chính là Nam – một cậu bạn hiền hậu và vô cùng đáng quý. Nam chơi với tôi từ bé vì nhà tôi và nhà cậu ấy gần nhau. Nam lúc nào cũng nhường nhịn tôi, cũng bởi vì tôi là con gái và phần lớn vì cậu ấy rất quý mến tôi. Còn tôi luôn bắt nạt cậu ấy, luôn bày trò khiến cậu ấy buồn. Mỗi khi hai đứa cãi nhau, Nam luôn nhường người xin lỗi. Thực sự, Nam là một người bạn tuyệt vời.

Nam là một người đẹp trai và học giỏi, hơn nữa cậu còn rất ga lăng. Ở lớp, Nam luôn được thầy cô và các bạn yêu quý. Tôi cũng học rất giỏi, cũng được mọi người yêu quý, nhưng luôn sau Nam, cảm giác như cái gì cậu ấy cũng hơn mình một chút. Từ lúc ấy, tôi bắt đầu ghen tị và trở nên ghét Nam. Tôi không đi học cùng cậu ấy nữa, không đến nhà cậu ấy học bài như thường lệ và cũng ít nói chuyện với Nam hơn. Dường như cậu ấy biết điều đó nên hay bắt chuyện với tôi, nhưng mỗi lần như thế, tôi đều lảng tránh. Hôm ấy, lớp có bài kiểm tra Toán, dù đã rất quyết tâm phải được điểm cao hơn Nam nhưng kết quả cuối cùng tôi chỉ được 9, cậu ấy thì được 10. Dù được điểm cao thứ hai nhưng cô giáo chỉ tập trung khen Nam, điều đó càng khiến tôi tức giận. Trên đường về, Nam có đến hỏi tôi:

– Hình như tớ làm sai điều gì khiến cậu giận đúng không?

Tôi dừng lại tức giận quát:

– Cậu tự đi mà biết, cậu thì có gì hơn tớ chứ, tại sao mọi người đều chú ý đến cậu, tại sao cậu luôn được yêu quý hơn. Tớ ghét cậu, đừng bao giờ nói chuyện với tớ nữa, tớ không muốn chơi với cậu.

Những ngày đi học tiếp theo, Nam có vẻ buồn và không dám đến gần hay nói chuyện với tôi, tôi cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm. Bỗng một ngày Nam không đi học nữa. Cô giáo thông báo Nam đã đi sang Đức cùng bố mẹ, cảm giác hụt hẫng len lỏi trong tâm trí và trái tim tôi. Về đến nhà, tôi nhận được hộp quà mà cậu ấy nhờ mẹ đưa cho tôi vì không dám đưa trực tiếp. Trong đó có một con gấu bông – con gấu mà tôi đã rất thích khi cả hai đứa đi hội chợ cùng nhau mà không có tiền mua. Trong hộp quà còn có một bức thư: “Gửi cô bạn thân nhất của tớ, tớ không hiểu tại sao cậu lại ghét tớ, không muốn chơi với tớ nhưng tớ vẫn luôn yêu quý cậu vì cậu là một người quan trọng. Tớ đi rồi, cậu sẽ không còn thấy tớ nữa chắc cậu sẽ vui. Chúc cậu học tập tốt và luôn thành công. Bạn của cậu – Nam”. Đọc xong bức thư, nước mắt tôi rơi lúc nào không hay, tôi ân hận quá, chỉ vì sự ích kỷ trẻ con của mình mà tôi đã đánh mất một người bạn đáng quý. Tôi biết giờ có hối hận cũng không làm gì được. Tôi thàn xin lỗi Nam và mong cậu ấy sẽ tha thứ cho tôi.

Bây giờ khi nhớ lại chuyện ấy, khóe mắt tôi lại cay, trong lòng lại ân hận vì những gì mình làm. Đó là một kỉ niệm buồn vô cùng của tôi, nó sẽ mãi là một bài học to lớn cho tôi. Mong rằng một ngày nào đó, Nam sẽ quay trở về để tôi có thể nói với cậu ấy lời xin lỗi từ tận đáy lòng mình: xin lỗi, cậu bạn thân nhất của tôi.

4. Kể lại những kỉ niệm vui buồn của tuổi thơ em - Bài tham khảo số 2

Tôi đã từng nghe đâu đó một câu nói: “Niềm vui thì dễ quên còn nỗi buồn thì rất khó”. Đó là một câu nói rất hay và chính xác, ít nhất là đối với bản thân tôi. Có một lần, tôi đã ăn trộm tiền của bà ngoại, đó là một chuyện rất buồn, tuy đã xảy ra rất lâu nhưng đến giờ tôi luôn vẫn nhớ và ân hận mãi.

Hồi ấy, vào năm học lớp 2, tôi là một cậu bé rất bướng bỉnh và nghịch ngợm. Vì là con một nên tôi rất được cưng chiều. Bố mẹ luôn dành tất cả những gì tốt đẹp nhất cho tôi, không bao giờ mắng dù tôi làm sai. Bởi vậy, tôi không biết sợ ai là gì. Năm ấy, bố mẹ tôi phải đi làm xa, tôi được gửi về nhà ông bà ngoại, đó là ngôi nhà ở một vùng quê, nơi có ruộng đồng, vườn tược, những thứ mà trên thành phố tôi không hề thấy. Tôi rất ghét nơi đây, ghét luôn cả ông bà ngoại. Tôi luôn đòi hỏi mọi thứ trong khi ông bà ngoại không hề dư giả là mấy, luôn bắt ông bà phải cho tôi ăn những thứ mà tôi yêu cầu. Tôi đâu biết để có được những thứ ấy, ông bà đã già vẫn phải làm lụng vất vả, thậm chí không dám ăn để nhường cho tôi. Ở nhà ông bà không có điều hòa nên ông bà phải nhường hai cái quạt điện cho tôi, còn ông bà dùng quạt mo.

Một hôm, đi qua quán tạp hóa, tôi thấy rất nhiều đồ ăn vặt mà mình thì không có tiền mua, tôi đi về nhà trong sự bức tức khó chịu, bà gọi vào ăn cơm tôi còn cúi gắt:

– Cháu không thèm ăn đâu!

Bà không hề mắng mà chỉ nhẹ nhàng nói:

– Ai bắt nạt cháu bà hay sao?

Tôi không nói gì, lẳng lặng leo lên giường ngủ. Chiều dậy, tôi thấy nhà cửa không có ai, chắc ông bà đi đâu đó. Tôi chợt nhìn thấy dưới gối của bà có 50000, tôi phân vân một hồi rồi, chợt nhớ đến những đồ ăn vặt, đánh liều, tôi lấy trộm tiền của bà để mua. Tối về, tôi thấy hình như bà không hề hay biết, vẻ mặt bà vẫn tươi cười gọi tôi vào ăn cơm. Mâm cơm hôm nay có rất nhiều món ngon, bà nói:

– Bà nghĩ là cháu không thích ăn cá nên hôm nay bà đã thịt con gà với mua ít tôm về rang cho cháu, đáng lẽ bà định mua thêm cho cháu ít thịt quay nhưng chẳng biết bà đánh rơi ở đâu mất 50000, bà xin lỗi, hôm sau bà bù cho nhé!

Nghe đến đây, khước mắt tôi cay cay, bao nhiêu tội lỗi hối hận ùa về, tôi ôm chầm lấy bà khóc nức nở, tôi đã kể cho bà nghe về việc tôi lấy trộm tiền của bà và xin lỗi bà. Tưởng bà sẽ mắng và tức giận, nhưng bà chỉ xoa đầu nói:

– Bà biết cháu sống trên thành phố đầy đủ, về đây sẽ không quen, nhưng bà luôn muốn cháu cảm thấy thoải mái, nếu muốn ăn gì thì nói với bà bà mua cho, đừng lấy trộm tiền, như vậy là không tốt.

Tôi xin lỗi bà rồi hứa sẽ ngoan ngoãn, không bao giờ lấy trộm tiền hay đòi hỏi gì nữa vì tôi biết ông bà ngoại thương tôi rất nhiều.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng đó vẫn luôn là một kỉ niệm mà tôi không bao giờ quên khi nhớ về thời tuổi thơ. Cũng đã lâu rồi tôi chưa trở về thăm ông bà, hè này nhất định tôi sẽ trở về. Tôi biết ông bà vẫn luôn ngóng trông ngày tôi về, tôi phải về để ôn lại những kỉ niệm khó quên.